Солдат розбитої дивізії СС заблудився в лісі. Зовсім охлявши, він почав молитися:

— Господи праведний, дай хоч до полону дістатися. Я спокутую всі свої гріхи. Каюсь — убивав неповинних, різав і грабував, але тепер хай мені всохне рука, коли я здійму її хоч на комаху...

Щойно він скінчив молитися, як перед ним упав окраєць хліба. Солдат наївся і враз наприндився.

— Тепер я хоч самого чорта не боюся, а попадись мені червоноармієць, я його, в бога...

— А ти партизанів зустрічав? — почувся голос. Солдатові очі полізли на лоба.

Із-за кущів вийшов парубчак у солом'яному брилі. — І цей дуба дав,— сказав він, чухаючи потилицю.— Як же мені напитати шлях до партизанів?